

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/140/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5321203490
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2026:5321203490.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcu: A. B. C., bytom D., E. F. XXXX, proti žalovanému: G. H., nar. XX.X.XXXX, bytom I. J., K. XXXX, právne zastúpený: JUDr. Jozef Pikuliak, advokát, so sídlom Skalité 1374, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Čadca z 25. októbra 2022, č. k. 12C/97/2021-119, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vyhovel žalobe na určenie neúčinnosti právneho úkonu v zmysle § 42a ods. 4 písm. b) a § 42b Občianskeho zákonníka - kúpnej zmluvy uzavretej medzi spoločnosťou ZVARSTAV SLOVAKIA, s.r.o. ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX, k. ú. I. J. (výrok I.). Podľa § 255 ods. 1 CSP priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že rozsudkom Okresného súdu Čadca sp. zn. 8C/74/2019 zo dňa 8.12.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 8Co/38/2021-379 zo dňa 27.7.2021 bola spoločnosť ZVARSTAV SLOVAKIA, s.r.o. zaviazaná zaplatiť žalobcovi sumu 5 303,92 eur spolu s 8 %-ným úrokom z omeškania od 23.8.2018 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávok vo výške 120 eur a k povinnosti žalobcovi nahradiť trovy konania v rozsahu 100 %. Keďže nárok žalobcu nebol uspokojený, bol ním podaný návrh na exekúciu, ktorá je vedená pod sp. zn. 154EX 963/2021 súdnym exekútorom Mgr. Milanom Somíkom. Podľa správy o priebehu exekúcie zaslanej žalobcovi bolo zistené, že dlžník ZVARSTAV SLOVAKIA, s.r.o. - povinný nevlastní žiaden majetok s výnimkou motorového vozidla z roku 2012, ktoré bolo blokované už predchádzajúcimi dvoma inými exekúciami vedenými na povinného. Jediným majetkom, ktorý dlžník vlastnil bola nehnuteľnosť, ktorú previedol na žalovaného ako blízku osobu kúpnu zmluvou z 27.12.2018, ktorej vklad bol povolený Okresným úradom Čadca, katastrálny odbor dňa 31.12.2018 pod číslom V5675/2018 (v zrýchlenom konaní), keď spoločnosť ZVARSTAV SLOVAKIA, s.r.o. previedla na žalovaného nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX, k. ú. I. J., a to rodinný dom č. súp. XXX, postavený na KNC parcele č. 2177/2, ako aj pozemok - KNC parcelu č. 2177/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 112 m², podľa čl. II. zmluvy za dohodnutú kúpnu cenu 3 000 eur, čomu svedčí súčasný zápis vlastníctva na liste vlastníctva. Hodnotiac výsledky vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba na odporovateľnosť právneho úkonu, ktorej účelom je zabrániť nepoctivým úkonom dlžníka, ktorými znižuje svoj majetok (veci, práva a pohľadávky) na úkor veriteľa, je dôvodná. Vyhodnotením konkrétnych okolností prejednávanej

veci (v bode 19 a 20 odôvodnenia) dospel k záveru, že žaloba bola podaná včas a žalobca preukázal, že disponuje proti dlžníkovi nielen vymáhateľnou, ale aj tzv. judikovanou pohľadávkou, ktorá bola preukázaná a potvrdená vo forme právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu ako exekučného titulu. Na základe dokazovania bolo preukázané, že došlo k uzatvoreniu právneho úkonu - kúpnej zmluvy z 27.12.2018 a žalobu bolo dôvodné posúdiť podľa ust. § 42a ods. 4 písm. b) v spojení s ust. § 42b Občianskeho zákonníka, pričom dospel k záveru, že bola naplnená aj ďalšia podmienka o úspešnosti žaloby, že právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa, a že žalovaný disponoval vedomosťou o úmysle dlžníka ukrátiť veriteľa. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný je synom konateľa a spoločníka dlžníka K. H.. Pokiaľ zástupca žalovaného na pojednávaní tvrdil, že žalovaný ako kupujúci a ako syn konateľa a spoločníka o dlhoch spoločnosti ZVARSTAV SLOVAKIA, s.r.o. nevedel, netrval na výsluchu samotného žalovaného a v tomto smere dôkazné bremeno neuniesol. Je zrejmé, že žaloba o odporovateľnosti právneho úkonu bola podaná na súd dňa 5.11.2019, pričom žalobca zastupoval dlžníka ako advokát od roku 2015, kedy dlžník vystupoval v pozícii žalovaného. Faktúry, na podklade ktorých bola podaná žaloba pre konanie vedené pod sp. zn. 8C/74/2019 boli vystavené už v roku 2018, splatné 1.8.2018 a 22.8.2018. K prevodu nehnuteľností vo vlastníctve dlžníka došlo kúpnu zmluvou v decembri 2018. Žalovaný je blízkou osobou dlžníka (čo v konaní nebolo sporné), mohol mať subjektívnu vedomosť o tom, že žalovaný ukracuje iného veriteľa. Strany kúpnej zmluvy sa dohodli na cene predávaných nehnuteľností 3 000 eur, ktorá mala byť vyplatená dlžníkovi žalobcu pri podpise zmluvy v hotovosti. Zmluvná voľnosť strán pri uzatvorení kúpnej zmluvy nie je právnym poriadkom zakázaná, resp. dojednanie, pri ktorom by bol nepomer medzi plnením a protiplnením pri kúpe nehnuteľnosti. Pokiaľ žalovaný argumentoval, že rodinný dom, súp. č. XXX a pozemky v roku 1980 nadobudli rodičia štatutára žalovaného za cenu 54 454 eur, nie je dokladom o hodnote, ktorú mala sporná nehnuteľnosť v čase predaja v roku 2018. Predkladané potvrdenia a kúpne zmluvy obce I. J., ktoré mali preukázať obvyklú cenu v danej lokalite v rozhodnom čase realizácie dotknutého právneho úkonu sa viazali k pozemkom, ktoré neboli zastavanými plochami. Aj keď podľa potvrdenia obce I. J. bola stavba č. XXX na pozemku KNC parc. č. 2177/2 odstránená, nič to nemení na tom, že to nebolo premietnuté do evidencie v katastri nehnuteľností. Na základe uvedeného nebolo možné kúpnu cenu dojednanú medzi zmluvnými stranami vyhodnotiť ako trvalú či obvyklú, ktorá by neukracovala veriteľa/samotného žalobcu.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Uviedol, že sú dané odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. d), písm. f) a písm. h) CSP. Namietol, že žalobcom tvrdený skutkový stav nespadá pod hypotézu právnej normy a súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ust. § 42a ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka. Žalobca nesplnil svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti, na základe ktorých by súd mohol vysloviť právny záver, či došlo k ukráteniu jeho pohľadávky. Samotné tvrdenie o ohrození či zmarení uspokojenia jeho pohľadávky, či o jej ukrátení predstavujú iba skutočnosti, ktoré sú časťou hypotézy právnej normy § 42a ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka. Neviedol žiadne tvrdenie, prečo by mala kúpna zmluva ukracovať uspokojenie jeho pohľadávky ani skutočnosť, prečo by kúpna cena nemala byť primeranou protihodnotou za prevedené nehnuteľnosti. Žalobca k tomu ani neuniesol dôkazné bremeno, ale ani nemohol, keďže uvedené skutočnosti ani netvrdil, t.j. nepreukazoval skutočnosti, z ktorých by súd mohol urobiť právny záver, či došlo k ukráteniu uspokojenia pohľadávky žalobcu. Bez tvrdenia nie je dokazovanie, bez dokazovania nemôžu byť skutkové zistenia a bez neho nemôže byť právny záver. Súd prvej inštancie nesprávne aplikoval právnú normu v ust. § 42a ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, keďže otázka, či došlo k ukráteniu veriteľa, je právna otázka. Preto sa zo samotného tvrdenia žalobcu, že došlo k ukráteniu pohľadávky, nedá urobiť právny záver, že došlo k ukráteniu pohľadávky. Súd prvej inštancie preto postupoval nesprávne, keď napriek absencii tvrdenia žalobcu vysloviť záver, že bola splnená podmienka, že právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa, že úkonom, ktorým previedol dlžník nehnuteľnosti na blízku osobu zmenšil majetok, ukrátil na právach svojich veriteľov a kúpna cena nepredstavuje obvyklú cenu, napriek tomu považoval žalobu za dôvodnú. Nevyvodenie procesnoprávnej zodpovednosti za nesplnenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena žalobcom viedlo súd prvej inštancie k nesprávnemu právnemu postupu pri vyslovení právneho záveru o ukrátení uspokojenia pohľadávky žalobcu, na základe toho k nesprávnej aplikácii § 42 ods. 1 OZ a tým aj k porušeniu rovnosti strán a základného práva žalovaného na spravodlivý proces. Poukázal na zmysel odporovateľnosti právneho úkonu a hypotézu právnej normy v nadväznosti na viaceré rozhodnutia vyšších súdnych autorít (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/181/2010 z 1.7.2011, NS SR 2Obo/14/2020 z 29.4.2021, rozsudok NS SR sp. zn. 1Obo/114/2008 z 29.4.2009, uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/61/2008 z 30.7.2009, uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/124/2020 z 30.11.2021, uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/13/2009 z 24.2.2010, uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/256/2012 z 26.6.2013, rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/2/2016 z 11.4.2017,

NS SR sp. zn. 7Cdo/4/2020 z 28.1.2021, NS ČR sp. zn. 32Cdo/3612/2017 a sp. zn. 23Cdo/3992/2011, sp. zn. 32Odo/1056/2004). Nesprávny je záver súdu prvej inštancie, ktorý vyslovil, že v prípade kúpnej ceny nešlo o obvyklú kúpnu cenu, nakoľko súd nie je odborne spôsobilý takýto záver urobiť, v konaní predložil znalecký posudok k nehnuteľnostiam z minulosti za účelom, aby preukázal skutkový stav domu z minulosti, z ktorého by sa mohla zisťovať obvyklá cena domu v čase uzavretia kúpnej zmluvy. Nebol dôvod zisťovať obvyklú cenu nehnuteľností v čase uzavretia kúpnej zmluvy, pretože žalobca netvrdil, že nešlo o obvyklú cenu, že by táto nepredstavovala ekvivalent za nehnuteľnosti, a že by tým došlo k zmenšeniu majetku dlžníka, keďže dlžníkov majetok sa nezmenšil, pretože za nehnuteľnosti získal kúpnu cenu.

4. Žalobca vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedol, že tvrdenia žalovaného v odvolaní sú nedôvodné a účelové, chce ospravedlniť svoju nečinnosť v konaní pred súdom prvej inštancie. Má za to, že dôvodnosť žaloby bola v konaní jednoznačne preukázaná a boli splnené zákonné podmienky pre určenie odporovateľnosti právneho úkonu. Žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako správny potvrdiť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. júna 2025 č. k. 7Cdo/32/2024, na základe podaného dovolania žalobcom, rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. júla 2023 sp. zn. 7Co/47/2023-164 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že žalovaný videl nesprávny procesný postup na ujmu svojich práv na spravodlivý proces (i) v porušení princípu rovnosti strán pri aplikácii procesnej povinnosti žalobcu tvrdenia skutočností, ktoré predpokladá hypotéza právnej normy v ustanovení § 42a ods. 1 OZ pre úspech pri uplatňovaní práva, (ii) v nesprávnych skutkových zisteniach ohľadom uskutočnenia odporovateľného právneho úkonu a (iii) v nevysporiadaní sa nižšími súdmi s namietaním nesplnenia si žalobcom povinnosti tvrdenia skutočností, ktoré sa týkajú hypotézy právnej normy v § 42a ods. 1 OZ, konkrétne skutočností, ktoré sa týkajú podmienky ukrátenia uspokojenia pohľadávky veriteľa (t. j. prvoinštančný ani odvolací súd na túto námietku neodpovedali). Na základe rozhodnutia odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže odvolací súd v zmysle podmienok § 387 CSP neodpovedal jasne a zrozumiteľne na všetky právne a skutkové relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Predovšetkým je nutné konštatovať, že odvolací súd sa k námietkam žalovaného, viažucim sa k nosnej otázke povinnosti žalobcu tvrdiť skutočností, na základe ktorých by mohol súd vysloviť právny záver, že došlo k ukráteniu jeho pohľadávky, vyhol. Žalovaný v odvolaní namietal, že žalobca neuviedol žiadne tvrdenia, prečo by mala kúpna zmluva ukrať uspokojenie jeho pohľadávky a neuviedol žiadne tvrdenie ani k skutočnosti, prečo by kúpna cena nemala byť primeranou protihodnotou za prevedené nehnuteľnosti. Podľa namietania žalovaného žalobca k tomu neuniesol ani dôkazné bremeno, čo vzhľadom na absenciu tvrdenia ani nemohol. Žalobca tak nielen netvrdil, ale ani nepreukázal skutočností, z ktorých by súd mohol urobiť právny záver, či došlo k ukráteniu uspokojenia jeho pohľadávky. Podľa žalovaného bez tvrdenia nie je dokazovanie, bez dokazovania nemôže byť skutkové zistenie a bez neho nemôže byť právny záver. Súd preto nesprávne posúdil procesnoprávnu zodpovednosť žalobcu za nesplnenie povinnosti tvrdenia a neunesenie dôkazného bremena, ktoré predpokladá hypotéza právnej normy pre záver, či došlo k ukráteniu pohľadávky. Súd tak postupoval nesprávne, keď napriek absencii tvrdenia žalobcu vyslovil záver, že bola splnená podmienka, že právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa, že úkonom, ktorým previedol dlžník nehnuteľnosti na blízku osobu zmenšil majetok, ukrátil na právach svojich veriteľov a kúpna cena nepredstavuje obvyklú cenu. Nevyvodenie procesnoprávnej zodpovednosti za nesplnenie povinnosti tvrdenia a dôkazného bremena žalobcom viedla k nesprávnemu právnemu posúdeniu pri vyslovení právneho záveru o ukrátení uspokojenia pohľadávky žalobcu a na základe toho k nesprávnej právnej aplikácii § 42a ods. 1 OZ, ale aj k porušeniu rovnosti strán a jeho základného práva na spravodlivý proces (pozri odvolanie žalovaného). Odvolací súd preto nepovažoval za dôvodnú obranu žalovaného na základe podaného odvolania, že ekvivalentom by mohla byť kúpna cena za predaj nehnuteľností, vychádzajúc z vyššie uvádzaných okolností prejednávanej veci, za ktorých (majetkového statusu dlžníka v danom čase) nemohla byť už z iného majetku dlžníka pohľadávka žalobcu uspokojená, a taktiež nie je zrejmé zo správy v prebiehajúcej exekúcii, že dlžník disponuje aktívami - peňažnou hotovosťou, z ktorej by mohla byť pohľadávka žalobcu ako veriteľa uspokojená. Napokon ani v uvedenom posúdení sa žalovaný nestotožnil s právnou argumentáciou odvolacieho súdu. Uvedeným postupom odvolacieho súdu došlo tak k zaťaženiu konania tvrdenou vadou podľa § 420 písm. f) CSP, keďže nevysporiadanie sa odvolacieho súdu s takými odvolacími tvrdeniami, ktoré nejde (bez ďalšieho) označiť za nepodstatné, bolo takým závažným nedostatkom rozhodnutia (a zasiahol ním do procesných práv strany sporu), ktoré intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces, na základe čoho rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podala včas (§ 362 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 389 a § 390 CSP, ktorý podľa § 388 CSP zmenil a žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. Záver súdu prvej inštancie, že na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi ZVARSTAV Slovakia, s.r.o. ako predávajúcim (dlžníkom) a žalovaným ako kupujúcim, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva na kupujúceho k nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXXX k. ú. I. J., došlo k naplneniu podmienok § 42a ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka v spojení s podmienkami § 42b Občianskeho zákonníka t.j., že právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa, vyhodnotením skutkových okolností zistených na základe výsledkov vykonaného dokazovania a hodnotený v bodoch 22. a 23. odôvodnenia rozsudku, nie je správny.

8. Súd prvej inštancie síce v bodoch 19. až 21. sa zaoberal podmienkami ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka – dôkazného bremena (žalobcu) v preukazovaní podmienok odporovateľnosti právneho úkonu, keď len v bode 21. stručne uviedol, že dôkazné bremeno k preukazovaniu, že právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa, je na žalobcovi, avšak pri vyhodnocovaní výsledkov vykonaného dokazovania vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu na základe podanej žaloby (§ 132 ods. 1 CSP) a v priebehu konania v realizácii uvedenej procesnej povinnosti (povinnosť tvrdiť a preukazovať) sa týmito zákonnými podmienkami už neriadil, na základe čoho dospel k nesprávnemu právnemu záveru o dôvodnosti podanej žaloby, keď k takémuto záveru nemohol dospieť, keďže relevantné skutočnosti v preukazovaní okolností – že právny úkon bol uskutočnený v úmysle ukrátiť veriteľa, žalobca netvrdil a v konaní nepreukázal.

9. Hmotnoprávnou podmienkou neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je také kvalifikované zmenšenie majetku dlžníka, že majetok dlžníka v dôsledku takéhoto právneho úkonu nepostačuje na uspokojenie žalobcovej (veriteľovej) pohľadávky. Ukrátenie uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu je základný predpoklad odporovateľnosti (kúpnej) zmluvy. Objektívna stránka odporovateľnosti teda spočíva v reálnom úbytku v majetkovej sfére dlžníka a ak v dôsledku nich nastane zmenšenie majetku, má to súčasne za následok, že veriteľ nemôže dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka (aj keď, nebyť tohto úkonu – by sa z majetku dlžníka aspoň z časti uspokojil).

10. Podstata dôkazného bremena, jeho zmysel, rozdelenie a procesnoprávne dôsledky jeho (ne)unesenia najvyšší súd už vysvetlil vo všeobecnosti vo viacerých rozhodnutiach (porovnaj 3Cdo 2/2016, 3MCdo 6/2010, 2Cdo 256/2012, 4Cdo/13/2009, 5Cdo 218/12, 6Cdo 81/2010). Otázka unesenia dôkazného bremena súvisí s otázkou splnenia povinnosti tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nesplní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosti rozhodné z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Neunesenie bremena tvrdenia má pre stranu sporu za následok pre ňu nepriaznivé rozhodnutie. Zákon jej ukladá povinnosť tvrdiť všetky skutočnosti relevantné z hľadiska hypotézy právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena, ako aj nositeľa dôkazného bremena.

11. Ukracovanie uspokojenia pohľadávky veriteľa je podmienkou aktívnej vecnej legitimácie a musí existovať najneskôr v čase, kedy súd rozhoduje o odporovacej žalobe (§ 217 CSP). Súd bude vždy skúmať, či určitý úkon dlžníka ukrátil alebo neukrátil uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o tom, že pohľadávka je vymáhateľná, že dlžníkove právne úkony ukracujú jej uspokojenie, znáša veriteľ (Fekete, I., Občiansky zákonník 1, Komentár, str. 335).

Táto právna otázka má byť vyriešená tak, že bremeno tvrdenia a dôkaznú povinnosť vo vzťahu k ukráteniu veriteľa o hmotnoprávnej podmienke neúčinnosti právneho úkonu podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka nesie žalobca (veriteľ) (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/124/2020 z 30.11.2021).

12. V danom prípade súd prvej inštancie nesprávne dôkaznú povinnosť preniesol na žalovaného, prípadne keď v bodoch 22. a 23. predmetom konania (dokazovania) učinil skutočnosti, ktoré žalobca na základe podanej žaloby (§ 132 ods. 1 CSP) ani netvrdil, resp. tieto vychádzali viac-menej z obrany žalovaného (napr. o ekvivalentnosti kúpnej ceny vo výške 3.000,- Eur), v zmysle § 191 ods. 1 CSP predmetom vyhodnocovania sa tieto nemohli považovať za podstatné skutočnosti v posudzovaní vyššie uvádzanej hmotnoprávnej podmienky, keďže tieto žalobca primárne netvrdil, neboli predmetom návrhu na vykonanie dokazovania z jeho strany a v konečnom dôsledku súdom uvádzané skutkové zistenia v bode 22. odôvodnenia neboli potom ani významné pri posudzovaní podmienok § 42a ods.

1 Občianskeho zákonníka, prípadne vyslovené skutkové zistenia v bode 23. odôvodnenia (ohľadom ekvivalentnosti kúpnej ceny) ani z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplývajú.

13. Za daného stavu, keďže súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku unesenia dôkazného bremena (z hľadiska dôkaznej povinnosti žalobcu okolnosti preukazujúce dôvodnosť nároku tvrdiť a preukazovať), v dôsledku čoho zistené skutkové okolnosti na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotil v rozpore s podmienkami § 191 ods. 1 CSP, keď v konaní nebolo jednoznačne preukázané naplnenie hmotnoprávnej podmienky v zmysle § 42a ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka, že na základe kúpnej zmluvy (ktorá je predmetom konania) došlo k ukráteniu uspokojenia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie (za danej procesnej situácie) zmenil a žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

14. O trovách (prvostupňového, odvolacieho a dovolacieho) konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu týchto trov v plnom rozsahu. O výške trov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere L. 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
 - b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
 - c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
 - d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
 - e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
 - f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)
- Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)